

PAS KOKĮ KUNIGĄ MIFI IŠPAŽINTIES?

/ 22 /

Tikintieji turi teisę pasirinkti nuodėmėms ir paprastai renkasi. Visada tai galima pastebėti, o ypač kokių nors progų metu. Rekolekcijose; atlaiduose ar šiaip sen. Vieno klausykla apstota - prie kitos tik keli penitentai arba ir visai nieko nėra. Nors paprastai sunku pasakyti dėl ko kas pasirenka vieną ar kitą kunigą savo išpažintims klausyti, nes tai daroma dėl įvairiausių priežasčių, bet kai ką galima numanyti ir būtina net ir čia tikinčiuosius įspėti dėl jų pačių gero. Mat, kaip pasirinkti gali būti geras ir labai geras, taip jis gali būti ir labai žmogui žalingas, kadangi kunigai taip pat nevienodi ir nevienodai žiūri savo penitentų ir bendrai Bažnyčios gerovės: atlieka savo pareigą, kaip sakoma, kaip koks valdininkas ir viskas. O penitentai ne vis tiek pat, pas kokį atlieka išpažintį, nes nuo to priklauso ir pačios išpažinties kokybė, o dar labiau jo dvasinis gyvenimas. Taigi čia ir pasižiūrėkime pas kokį gi kunigą eiti išpažinties?

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Dar iš vaikystės atsimenu, kaip žmonės ypač vyrai ir jaunos panos labai mėgo kriklėnų kleboną. Jeigu dar atleidai, tai visi žiūrės, kelus ištiesę, kur sėdi kriklenietis. Jei dar nesėdi, tai išsiklausinėja, kur jis sės ir būtinai spraudžiasi prie jo klausyklos. O tas sėdęs, sėdęs klebonijoje, paskui ateis į klausyklą, apsidairys, kad po penkias eiles iš abiejų pusių ir pradės: peršėgnos, palaikys kiek ausį prikišęs prie langelio, kai penitentas pabaigs, pasisuks į jį, pasakys "dalelę rožančiaus",

vel peržegnoas, pabalados ir mank. Nei klausimelio, nei pastabėles, nei jokio pamokymo. Ką kas pasakė, nedasakė – išleina į gerą. Visiems tą patį "dalelę rožančiaus" ir tas pats kryžius su baladone. Ir taip, žiūrėk, prie jo bus daugiausia, o pabaigia pirmiausia ir žvalgosi atsiremęs į dureles, kas dar panorės tokio malonumo. Ir susigundydavo ne vienas: ko čia prie kito stovėti eilėje ir laukti, kada čia taip greitai ir taip lengvai. Kad marš prie jo klausyklos. O tas jau žino, kaip greitai susidoroti: vel kryžius, "dalelę rožančiaus", kitas kryžius ir viskas. Buvo griekai ir jų nebeliko. Kas rimtesnis nusivildavo ir sakydavo: "Et ranka žegnoje, koja baladoje: kas iš tokios išpatinties..." Bet bernams ir mergoms, bet visokiems pijokams ir kitų kitokiems patikdavo: nei tai dėl sarmatos drėbėk, nei didelės atgailas kalbėk ir labai greitai: dvi minutės ir metinė atlikta. Kaip jums strodod, rūpejo tiems žmonėms gera išpažintis, tikras pasitaisymas, išgyymas. Ne! Nuodėmklausį rinkosi jie tik dėl pasilengvinimo, kad lengviau galėtų ir toliau blogai gyventi. As tada buvau vaikas ir apie tuos reikalus mažai tesupratau, bet tiek jau nuvočiau, jog čia yra kažkas ne taip: negerai ir iš kunigo pusės, ir iš jo penitento pusės. O airdami žmonės juk ne tokį nori pasirinkti.

Yra ir labai meilių kunigėlių, kurie susirūpinę ne tuo, kaip žmones patraukti prie Dievo, o prie savęs pečių ir visokiais būdais ir progomis jiems gerinasi. "eišskiria jie iš to ir išpažinčių. Nieko blogo jie jose nedaro, bet kad mažai galvojančius tikinčiuosius apmulkina, tai aišku kaip dieną. O žmonėms kas? Kunigėlis geras, pamaldus, davaro iki sąrašų; taip gražiai moka

užjausti, pagirti. Na ir ištįsta, kas glėžnesnių jausmų. Jų išpažintys visada užsibaigia sąsroma ir giliais dūsavimais, bet nei kiek nepastumia į tobulumą ir arčiau prie Dievo. Išrišiami, tiesa, tikri, nes nei tie žmonės, nei kunigas nenori daryti naujų nuodėmių, bet tai iš tuščio į kiaurą pilstymas. Jie niekada nedžiūsta žmonėms neduoti išrišimo, net ir tais atvejais, kada pas juos ateina kitur negavę: kaip gi taip galima daryti, neduoti išrišimo; juk tai ~~ta~~ užgavimas žmogui širdies, tai jo erzinimas. Ir visada juos davinėja. Nežiūrodami nei bendros pastoracijos taisyklių, nes nenori pasirodyti lygus kitiems kietaširdžiams, o išlikti net ir tais atvejais geras ir malonus. Ir žmonės apsigaus, pradeda manyti, jog išrišimas priklauso tik nuo kunigelio noro. Pyksta dėl ko nors kunigelis - išrišimo negausi, nepykėta - kas ~~ta~~ tu nori bebūk, visada duos. Juk tam aiškūs įrodymai. Aš "prastas" ir negavau, šitas "geras" ir davė. Be to niekada nieko nereikalauja, visada pagiria, paguodžia. Nereikia jam ir didelių atgailų: vienas "Išve mūsų" ir tai dar su klausimu: "Ar nebus per sunku?" ir puola žmonės pas tokį "gerą" kunigelį, ir toli jis pagarsėja aplinkui. O kiti, atrodo, ir labai korektiški kunigai, šalia jo laikomi "negeriais", "piktiais", "priekebingais" ir kitų kitokiais. Bent jau tokiais, pas kuriuos turint šalia tokį "gerą", nevesta išpažinties vaikščioti. Ir nevaikščioja. Kaip jums atrodo: dėl savo išganymo tie žmonės pasirinko sau nuodėmklausį? Ne! Jeigu jo šventumas ir duotų tokias pat išdavas kaip tikrai norinčio mūsų išganymo vadinamo "negero" nuodėmklausio išdavas, tada turėtume šalbeti tikrai apie vienodus dviejų asmenų metodus: vienas Amuses

gaudo su smalos statine, kitas su lašu medaus. Jis nekaltas, kad prie lašo medaus susirenka daugiau musių, negu prie statinės smalos. Pačias čia ne metodo reikales, o principo. Čia reikales tas, kad tiedu kunigai nori ir kas žmonems patinka ir nepatinka. Žmonems paprastai išganymas nelsbai terūpi ir daugiau jais turi pasirūpinti kunigas, negu kaip jie patys tuo reikalu rūpinaisi. Jeigu kunigas tam jų nerūpestingumui pataika uže savo asmeniniam sumetimui, jau nebegerai ir kas jį renkasi, nemstydami pagrindinio savo reikalo, tas taip pat klysta savo pataisų nenaudai. Gyvenimas jau yra parodęs, kad tokie "geri" kunigėliai ir ilgai išbuvę, nėra pastūmę parapijiečių arčiau prie Dievo, o tik ja žaidę dėl pačių savęs, nes jiems išvykus, visas "gerumas" tuojau pat pasibaigia. O yra buvę atvejų, kada parapijas šokdino, kaip sakoma, tie "piktieji" ir po jų dar ilgai buvo žymu žmonių pagerėjimas.

Yra senų ir kurčių kunigų, kurie išpažinčių dar eina klausyti, bet nežai jau ką begali padaryti. Ir jais daugelis tikičių jų pasitiki. Juk neblogo eiti pas tokį, kuris nebegirdi. Pasakyti pasakai - savo atlikai, o kad jis negirdėjo - mano laimė: ne nebars už tai. Ir puola žmonės prie tokių senukų, kaip prie tų "balaganščikų" ir "gerųjų", nes ir pas juos neblėgai susitvarkė reikalėliai. Ir juo kas seniau bebūna buvęs, juo kas ką negražesnio yra padaręs, ieškosi kaip tik tokio kurčio ir nebylio: kuris, žino, nieko negirdės ir nieko nesaakys, o išrišimą per gyvenimą jau pripratęs duoti ir duos. Kaip jums atrodo: dėl savo dūšios išganymo tokiuos renkasi? Ne. Išpažintis juk tam ir reikalings, kad kunigas girdėtų ir žinotų, ką tu padarei, nes kitai kaip koks gi jis mūsų teisėjas? O čia ren-

kasi nuodėmklausį jau ir savęs apgavystei.

Yra kunigėlių, kurie mėgsta išgerti / ne pasilaptia/, mėgsta pakortuoti, apsileisti, lengvai į viską žiūrėti, kaip sekama, "viską pro pirštus leisti". Na ir puola pas tokius pijokėliui, mergininkai, apsileidėliui, tinginėliui ir kitų kitokie, kurie tikisi, kad toks tokiam nieko nėsakys: "varna varnai į akį nekirs". Nu ir kas iš tokio, kad išgėrei? Ir man taip pat pasitaiko. Nu ir kas čia tokio, kad kortavai? Kad ir man tas pats būva. Žino kavalleriai, kad pas toki einant išpažinties, taip neatsitiks, kaip atsitiko vienam švepliui.

- Pašakau vieną nuodėmę- kunigas miegti. Pašakau antrą nuodėmę - kunigas miegti. Pašakau trečią nuodėmę - kunigas miegti. Kai pašakiau, kad su merga gulėjau - čiaut špaviednyčios nenuvertė.

Visi tokie nusidėjėliai suprante, kad pas lengvą kunigėlį ir jiems lengviau išeis. Pašakykite jūs man: dėl savo išganymo jie pasirinko nuodėmklausį? Kunigas turi penitentą užjausti kaip nelaimingą, tai tiesa. Jis neturi būti jam žiaurus teisėjas. Bet kitas dalykas kai kunigas pro pirštus žiūri į patį blogį, ir jį tam tikrame laipanyje toleruoja ir sevyje ir dėl to kituose. O tie kiti tai žino ir dėl to jį pasirenka.

utų galima čia išvardyti ir daugelį pasirinkimo motyvų, bet nebėnoriu, kad labai pailgėtų pamokslas. Kartais žmogus mano, kad jam nieko nėsakys, nes jau gyvenimo patyres ir nesistebes dėl jo nuodėmių; kartais galvoja atvirščiui, - ains pas jauną, kuriam tokie reikalai artimesni ir tikisi "geresnio supratimo", o dėl to išvengti ar pabarimo ar išpėjimo. Kokį iš jų tie pasirinktų, kad nuodėmklausis jiems padėtų, bet kaip geriau išsisukti iš nemalonios padėties

ir nemalonias reikalo.

O ne dėl tų dalykų turi būti renkama-
si nuodėmklausiai. Tokio pasirinkimo krite-
rijus čia tegali būti vienas: kad tik jis
man geriau padėtų save išgenyti. Kas tik
renkasi ne dėl to, tas klaidingai renkasi.
Kunigų mes nepakeisime ir nepamokinsime.
Jie patys neš kiekvienas už savo pareigų
ėjimą atsakomybę prieš Dievą, tačiau mes
turime žiūrėti, kad savęs neapgauđinatume
ir nesinaudotume jų silpnybėmis tai padary-
ti. Kiekvienas kunigas nėra žveris, ypač
tas, kuris laisvai atsideda mūsų sielos rei-
kalams. Kad mums nemalonios jo operacijos
tai ne jo kaltė. Jam irgi būtų maloniau,
jeigu be to būtų galima apsieiti. Bet jei-
gu negalime, jis turi tai daryti, nes taip
reikia daryti pagal Dievo paliepimą. Kad
ir kažkaip nemalonu klausytis reikalavimo
mesti blogą gyvenimą, bet tas reikalavimas
teisingas ir mums būtinas ir dėl to negali-
me kunigo kaltinti žiaurumu ir mesti jį
dėl tokio, kuris nedaro dėl to įspėjimo.
Kad ir daro jis įspėjimą, tai šitai dar ne-
sako, kad jis piktas ar mūsų nekenčias, nes
tai kalbėti jo pareiga. "Žiaurus" vadina-
mieji kunigai yra mitas, kai kieno su blo-
gu tikslu platinamas, kad tik būtų atgra-
sinti žmonės nuo jų geros įtakos. Paga-
liu ir mes patys prie to mito kūrimo pri-
sidedame be pagrindo apšaukdami visai ne-
kaltus š žmones žiaurybėmis, kurių jie nie-
kada nėra padarę nei mums, nei kam kitam.
Reigi reikia pasirinkti sau tokį nuodėm-
klausį, kuris išdrįstų mums sakyti tiesą į
akis, nežiurėdamas to, kaip mes po to į jį
žiūrėsime ir ką kalbėsime, nes tik toks ei-
gesys mus valo ir gydo, kelia aukštyn. Te-
gul mes išgirstame iš jo ir pabrėžimą, ką
labai retai tokie nuodėmklausiai tedaro,
tai kas mums? Ar dėl to kas nors pagas?

Nejaugi norime, kad mūsų nedorus darbus vadintų gražiais vardais ir dar už tai pagirtų. Kaip gi tada mes sužinosime, kad nedorai padarėme? Jie iš mūsų reikalauja kai ko ir tai mus apsunkena. Bet nejaugi mes norime būti apgaunami, kad dangus pasiekiamas be pastangų ir be jokio vargo? Geriau yra čia kentėti išpeėjimus, pabarimus, nešti uždetas atgailas, bet gerėti ir dėl to būti išganytams, negu klausytis gražių meilikeujančių nuodėmklausio žodelių, verkti ir džiengtis, kad taip gera ir lengva atlikinėti išpažintis, bet gyventi po senam nieko gero nederant ir blogio rįstai nesisaugant, o paskui, gyvenimo gale pamatyti, jog tai buvo ne tas kaltas, jog labai apsigauta. Išmintis mums čia turi pasekyti kas čia geriau.

Dėl to ir mes žiūrėkime jos ir nuodėmklausius rinkines ne pagal jų greitą spaviedojimą, ne pagal kurtumą ar nebylumą, ne pagal jų lengvumą mums, bet tokius, kurie tikrai mums padeda gerėti, kurie veda tik į gerą, tik į Dievą, tik į dangų, o ne pas save, ne prie lengvai gaunamo išrišimo, ne prie meloneus susijaudinimo dėl užjeučiančio žodelio, nežiurint, kad jie mums strodytų ir grižėtti, ir daug reikalaują ir net pikti ir mums nemieli. Visa tai menkniekis, palyginus su tuo, ką jie mums duos, kaip tikrai geri nuodėmklausiai. Amen.

1967.2.23.